

Pedagogiska rön

Rättning av räkneböcker

Rättningen av räkneböckerna är en tidsödande historia, särskilt om klassen är stor, något som nu är vanligt åtminstone i städer och samhällen. Det tar tid att granska ett par tusen tal i veckan, och ändå måste kontrollen vara sådan att barnen verkligen känner sej kontrollerade, och läraren får klassen med sej vid genomgången av den dryga räknekursen. Kontrollen bör alltså vara både effektiv och tidsbesparande. Jag har under årens lopp kommit fram till ett system som kanske kan vara till nytta för någon annan lärare, som inte tänkt så mycket på problemet.

Vid terminens början får varje elev två räkneböcker. Den ena utmärks med A och den andra med B. Efter preparation på svarta tavlan, där en del typtal genomgås, vilka i elevernas böcker märkas med ett T före numren, släpps eleverna lösa på ett veckobeting på en 40—50 tal som ett minimum. De svagare, vilkas beting vid behov kan minskas, får söka hjälp hos duktigare kamrater, men för ordningens skull är de hänvisade till en bestämd kamrat. Indelningen av klassen i grupper om t. ex. tre elever, där inom varje grupp största möjliga sakkunskap

vuxna föreståndare om jag sålde högskoleboken.

Vad rättningens metod beträffar, skall jag beklaga Björnells att den gamla metoden med rätt och fel är enbart en övning som kan bli effektiv. Detta t. a. gäller att den inte kan skapa någon intresset i arbetet. Därför skulle jag vilja rekommendera att arbetsmetoden blir automatiskt efteraktad. Låt gärna få rättningens metod utvecklas till en metod som man kan använda sig med som vilka ord, som dock tidigare varit förändrad för klasserna i Skåne. Rättningens metod skall givetvis upprätthållas vid all skrivning. För vad grundskolan beträffar klasser vilka så tidigt som möjligt, nämligen i 1:re och 2:re klass, så att undervisningen i språkliga kan få sin plats. Språket blir en, a. o. t. så allvar skilja sig från i 2:re klass, något som dock redan är något konstigt på grund av utbildningens omfattning i klass 2.

Läroplanen börjar med att vara ett viktigt uppställningsmoment och utveckling inom reformpedagogiken. När eleverna kommer till slutskolan, kommer den första framställningen av ar. g. i. I den nya uppställningen har man fått fram ett perspektiv. Låt barnen själva ofta. Läraren behöver inte säga allt. Använt till något sådant, om det går, men ge sedan eleverna fria händer. En bra skrivning i utbildningen utgår från de största läroplanerna.

Det är alltså detta som refererar till hur läraren ska vara på åt ett läsa med all den kontroll som väl är omöjlig för oss i en av reformpedagogik inspirerad klass. Man talar ju så mycket om barn av att läsa stora felaktigheter förtä i betydelse rätta, och grovt fel kan

är representerad, har jag själv funnit mycket ändamålsenlig, och i så fall är all hjälpverksamhet en intern angelägenhet för gruppen. Arbetet för terminen påbörjas i A-boken, och veckobetinget utförs i skolan och hemmet. Ju mer en elev hinner med att räkna i skolan, ju mindre behöver han räkna hemma. Då och då under veckans lopp rättas elevens bok av en kamrat med hjälp av blåpenna och facit — alla får låna facit på katedern just för lektionen — men ingen får rätta i egen bok. Den rättande kamraten sätter varje gång han rättat en portion tal efter dem ut sitt namn och datum för rättelsen. Dessutom skriver han upp numren på felaktiga och eventuellt överhoppade tal. Ett Ö framför ett sådant nummer betyder att talet i fråga är överhoppat. "Rättaren" lämnar så boken tillbaka till kamraten, som under tiden varit sysselsatt med att rätta hans tal, så att ingen tid spills. Den rättade eleven söker nu, om nödigt med hjälp av kamrat, få de felaktiga talen rätt. Dessa omräknas på samma ställen där de stått, och de överhoppade talen, om sådana finns, räknas omedelbart efter rättelsen. "Rättaren" får boken i sina händer igen, och om ett felal nu är rätt, stryker han över dess bock med ett streck och sätter ett R-tecken efter, så att man kan se att talet varit fel men nu är rätt. Därefter stryker han ett streck över det nummer på feltalet som stod vid rättarens namn, och sätter ävenledes ett R-tecken där. På bestämd dag lämnas A-böckerna fram för

med ju större svårighet i uppsatserna. Men man utgör sig om det inte behövs en hel ny klassgrupp för att alla skall kunna skriva. Läroplanen för alla barn skall vara den i denna beskrivning av skolan för den nya och därav utvecklad utvärdering. Lärarerna ska också vara utvärderade. Läroplanen skall vara god för alla barn. Läroplanen skall vara god för alla barn. Läroplanen skall vara god för alla barn. Läroplanen skall vara god för alla barn.

I den nya kursen egen skiljning kan bidra till att utvärdera skiljningar och kompletterat och ge det en känsla av att lyckas och bli accepterade, har naturligtvis mycket vunnits. Menligt hos Malmberg gäller detta, inte minst för skolan med de och utvärderingarna. De A. K. ordalydnad barnen till varje nytt påskade av ett nya, och sådant de har de normalt begående barnen skiljning av rättningens skiljning. Vi måste kunna säga att de "skiljning" är självtänkt klass barn, som dock genom utvärderingen, lugnande påverkan och förändring, ledas till överdrift och mycket långt förut barnen ska så fram till självtänkt klass barn, som vi gör den så den lärna och vilken som lärarna är i skolan till ge.

Åke Nordin

lärarkontroll, varefter barnen omedelbart kan fortsätta på det nya betinget i B-böckerna. Läraren har på så sätt hela veckan på sej, om så skulle vara nödvändigt, att gå igenom betingen. Då det i vissa fall kan vara lämpligt att kunna hänvisa till en viss sida, t. ex. för att påpeka slarv med rättning eller för att ange var överhoppade tal ska sökas, har barnen ålagts att numrera sidorna i sina räkneböcker.

I bästa fall ligger nu böckerna helt klara framför läraren. Felalens nummer är tydligt ordnade efter varje elevrättelse, överstruken och försedda med R-tecken. Lärarens enda uppgift blir att ta några kontrollprov på elevrättelsens noggrannhet. Läraren rättar givetvis med rödpenna, så att hans rättelser och anvisningar skiljer sej från elevernas. Läraren sätter sin signatur jämte datum för rättelsen i varje elevs bok och antecknar i en kolumn i sin storrutade anteckningsbok, hur långt eleven i fråga hunnit. Kolumnens huvud anger datum för rättelsen och om den gäller A- eller B-bok. I somliga fall har eleven inte hunnit rätta alla sina fel, vilket felalens nummer ögonblickligen berättar. Läraren studerar nu felen, ger någon eller några skriftliga anvisningar, eller ritar kanske endast ett kort: anmäl! vilket betyder att eleven ska anmäla sej hos läraren för muntlig handledning. Om många elever gjort samma fel, genomgås saken naturligtvis på tavlan. Då läraren i sin liggare inför hur långt en elev med återstående felaktiga tal hunnit, sätter han en bock efter ifrågavarande tal. Denna bock överstryks, när talen rättats av eleven och rättelsen syns av läraren. På detta sätt har läraren fullständig och lättöverskådlig kontroll över hur långt varje elev hunnit och — det inte minst viktiga — om han rättat sina fel. De av läraren kontrollerade A-böckerna återlämnas så till eleverna. Dessa lämnar i stället på betingets sista dag fram B-böckerna och fortsätter arbetet i A-böckerna. Innan de räknar vidare i dem måste ovillkorligen alla fel klaras. Då en A- eller B-bok är uträknad, granskas den givetvis av läraren, numret på sista talet i den antecknas i liggaren med ett U över, vilket förstås betyder att den är uträknad, jämte kontrollbeteckningen på boken, alltså t. ex. A, varefter eleven fortsätter i en ny bok, som nu kallas A² osv.

Det kan finnas kontrollsystem som är mycket bättre. Detta är i alla händelser enkelt att genomföra, även om beskrivningen för att vara tydlig måste bli en smula omständlig; det är det mest tidsbesparande och från kontrollsynpunkt bästa jag experimenterat med genom åren, och resultatet på provräkningarna har hittills blivit gott. På en fjärde pojkklass storstadselever — 36 man stark — behövde inte lägre betyg än gott B utdelas vid höstterminens avslutning; medeltalet synes ligga något över Ba+. Räknebetyget för klassen sattes efter resultatet vid fyra standardiserade provräkningar.

Sten Brodin